

[Udenrigsministeren.]

System. Jeg for min Del mener, at man i denne Henseende overdriver dens Betydning og har ikke næret den Interesse for den, som adskillige Talsmænd for den har haft. Men ændret, som den nu er, i Overensstemmelse med vore Forslag, ved Opfyldelsen af vore Betingelser, knytter der sig ikke den mindste Fare til den, og Forsøg paa ud fra disse Foranstaltninger, som Folkeforbundet træffer for at fjerne Krigsmulighederne, at finde Begrundelse for forøget Rustningsvæsen svæver i Luften uden noget som helst rimeligt Grundlag.

Jesper Simonsen: Det ærede Medlem Hr. Holstein kom med en omfattende Redegørelse vedrørende Folkeretten med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Danmark var berettiget til en isoleret Afrustning, og det ærede Medlem kom til det Resultat, at en saadan Beføjelse havde Danmark. Jeg ønsker blot at fremhæve dette som en Opfattelse, jeg fuldt ud kan tiltræde. Jeg har tidligere beskæftiget mig ogsaa i denne Sal med Spørgsmaalet og har naaet det samme Resultat som det ærede Medlem.

Det ærede Medlem omtalte endvidere vort Forhold til Sverige. Det ærede Medlems Udtalelser kunde give Indtryk af, at Sverige har ønsket en Forhandling med Danmark om Militærspørgsmaalet, og at man herfra ligesom tilsidesætter et Hensyn til et os venligsindet Naboland ved at gennemføre den foreslaaede Ordning uden at gaa ind i en saadan Forhandling.

Det kan neppe have været det ærede Medlems Mening at ville hævde noget saadant, for det forholder sig i alt Fald ikke saaledes. Der er ikke fra Sveriges Side fremsat noget Krav eller Ønske om at faa en Forhandling om Militærspørgsmaalet. Det erkendes ganske klart fra svensk Side, at ethvert Land i disse Spørgsmaal bør ordne sig efter sine egne Forhold, indrette sit væbnede Beredskab under Hensyn dertil og uden Hensyn til noget andet Lands Forhold.

Naar det ærede Medlem citerede Udtalelser af svenske Politikere, kunde det give Udtryk for, at der fra visse Sider i Sverige var nogen Uro til Stede med Hensyn til de foreliggende Forslag, og efter det Indtryk, jeg har faaet ved at følge disse Spørgsmaal, kan jeg for saa vidt indrømme, at jeg ogsaa har hørt Udtryk fra svensk Side for Uro. Men den Uro stammer fra konservative Kredse, og dens Grund er, at man fra konservativ svensk Side frygter, at Danmarks Eksempel skal

smitte, saaledes at Krav fra frisindet Side derovre om at faa Rustningerne bragt ned skal faa Styrke derigennem, at man kan henvise til, at Danmark har kunnet gennemføre noget saadant.

Denne gensidige konservative Støtte, som saaledes findes over Landegrænsen til Bevarelse af det nuværende Forhold paa det militærpolitiske Omraade, skal vi naturligvis ikke tage Hensyn til; den hører med til den Modstand, som vi maa bryde, naar vi vil søge gennemført en Nyordning paa dette Omraade.

Det ærede Medlem havde ganske vist et enkelt Navn, der efter hans Opfattelse fandtes udenfor de konservative Kredse, det var forhenværende Statsminister Sønders. Men det er almindeligt bekendt, at Hr. Sønders Udtalelser og Anskuelse aldeles ikke er Udtryk for, hvad det svenske Socialdemokrati mener. Dette kan det ærede Medlem sagtens faa bekræftet dels ved Udtalelser af andre fremstaaende svenske Socialdemokrater og dels ved Udtalelser i det svenske Socialdemokratis Hovedorgan, der netop har tilkendegivet Sympati for den Politik, den danske Regering her er inde paa. Ganske tilsvarende Sympatitilkendegivelser har ogsaa været fremme i det frisindede „Morgenbladet“.

Det ærede Medlem endte sine Betragtninger med at tale om, at de nordiske Stater kunde blive en nordisk Magtfaktor gennem Rustninger i Forstaaelse med hinanden, eller uden Forstaaelse men derved, at de rustede under Forudsætning af en samlet Optræden i paakommende Tilfælde.

En saadan Tankegang forekommer mig ganske absurd. Hvis de nordiske Stater virkelig skulde drive ind i en saadan Politik, er de dermed inde paa Kaprustningsvejen, og er der noget, der har vist sig farligt for Freden i Europa, er det netop dette, at Staterne drives ind i at ville agere Magtfaktorer og derigennem presser hinanden til Overbud for at kunne holde sig paa Højde med de Stater, man kunde komme i Konflikt med, eller som man ønsker at blive sammenlignet med. I hvert Fald er en Politik af den Art, som det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for, ganske fremmed og hjemløs i de nordiske Lande, og det er en saa virkelighedsfjern Tale, at der utvivlsomt ikke er Grund til at beskæftige sig mere med den.

Medens jeg taler om Udlandet, vil jeg gerne til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft blot gøre den Bemærkning, at jeg er i Stand til at oplyse, at nogle af de Per-